

Jag är

Ariadne som följer tråden, den röda, ulliga

Briseis som tjänade Achilles

Är

Calypso och sjunger för Odysseus och önskar att han inte lämnar mig

Diana, gudinna med pilbågen av silver, silverpilen, mångalningen

Jag är

En duktig målare och heter Hitler

I am

Ferlinghetti crying over Allen

Guanin, DNA-byggaren, knekten

Hadrian och bygger en mur till min ära, till skydd för riket

Jona, *I* valfiskens buk med oändlig förtröstan

Jag på Freuds soffa

Är

Kassandra som ständigt pratar, men ingen lyssnar på

Långsamhet som jag glömmer med och ansluter mig till

Medea som syr en klänning till din älskade, förvrider huvudet på barnen

Jag är

Nora som du bygger ett dockhem åt
 Oxgroda, för det är kärleken mellan Frida och Diego
 Proteus, för jag vill behaga alla och skyddar sälarna på stranden
 Jag var Laokoons *q*val, precis där vågorna slog
 Jag är Rilkes pantherskötare
 Sybille, Sybilla, Cybil – who cares – I speak in riddles
 Jag är *t*orn av lera, av sediment som Adam uppstod ur
 D-*u* är andedräkten och kan ej sjunka
 Jag är det borttappade vid Vågrenen, en sten som någon burit
 länge på
 I am *w*aiting för the Marathon runner and it's always 490 b.c.
 X-men, världens räddare, förfäderna vid runda bordet
 Jag är *c*ynisk, baby, *z*ynisk
 Å jag *är* –
 öh!

När jag frågar dig

Om du kanske kunde hålla mig i handen
 Bara så där
 Bara så där på skoj
 Bara så att det inte är så kallt
 Lill-, ring-, lång-, pekfingret, tummen
 Bara så där, för att jag slutar fråga då
 Säger du säkert
 Nej
 Eftersom du alltid säger nej
 När jag frågar dig
 Om du kanske kunde hålla mig i handen
 Bara så där
 Bara så där på skoj
 Inför de andra
 Inför de andra tjejerna, de andra killarna, inför de andra helt enkelt
 Om du ändå kunde hålla mig i handen
 Bara så där
 Bara så där på skoj
 Vore det ju inte längre på skoj
 Inget simpelt värmande av tummen, pek-, lång-, ring- och lillfingret
 Det vore ju

Det vore ju att hörsamma en bön och det vore
 Dåligt
 Dåligt vore det
 Dåligt vore det, att ge efter för önsknigen, hörsamma bönen
 Våldigt dåligt
 Inför de andra, de andra, de andra helt enkelt
 Jag är inte alls lycklig längre
 Inte längre lycklig med dig, inte längre lycklig med mig
 Ja, alldeles olycklig med dig, alldeles olycklig med mig
 Alldeles eländig
 Alldeles eländig och olycklig är jag
 Inget skoj
 Ja, jag vet
 Det är inget skoj med kalla fingrar

Jag smakar som honung men är ändå som mjölk

Jag släpar mig efter dig, fullkomligt angelägen, så angeläget, hastigt och i flykt.

Jag slår in mitt hjärta gram för gram åt dig. I vaxpapper räcker jag det över disken.

När jag nu redan har spelat upp min version av I love you för dig borde du veta, att jag är vatten och smakar som regn.

Jag upplever mig utanför mig själv, bakifrån och i främmande händer. Jag är inte alls min egen, bara främmande och styrd. Min pappa säger alltid att utan stake blir det ingenting av männen idag. Dig har jag släpat hem och visat upp. Ett fint byte. Säger mamma. En fin herre. Säger pappa. Släpat hem och visat upp. Dig med håret, ögonen, fingrarna på händerna, tårna på fötterna. Dig helt komplett med ögonen som alltid söker dig när rummet fylls och människorna flyter in och ebbar ut. Rummet flyter in och ebbar ut. Rummet flyter in och ebbar ut. Gång på gång och gång på gång och gång på gång du, fastän jag inte alls har några ögon för dig. Det fanns andra män som dök upp min radarskärm. En fladdermuspipsanordning. Jag hängde ifrån taket och visste precis från vilket håll det skulle kyssas och överges.

Jag vill tala om för dig att jag är enkel. Att jag står på två ben och dricker vatten. Att jag andas och lever sedan 24 år. Jag skulle vilja

säga dig att jag är lätt att överge och lätt att återfinna i natten. Att jag ligger mellan lakan som alltid veckas till vänster och höger, att det finns plats för nio liv och en återfödelse längs en lång navelsträng.

Jag vill även säga dig att jag kan se väldigt vacker ut om kvällen. Dagens sista blick är lång och smickrande. Ett samtal på tu man hand framför spegeln.

Nämnde jag för dig att jag smakar som honung men ändå är som mjölk?

Du bygger ett bord

Bord som du sedan sträcker ut fötterna under
 Bord som du bär brädor till, tvärs över korsningen
 Du bygger åt henne
 Och dig ett bord
 Ett bord för två som
 Fyra fötter kan sträcka ut sig under
 Ett bord som du sitter vid med henne
 Jag såg dig bära brädor tvärs över en korsning
 Brädor till ett bord
 Som du bygger med henne
 För att hennes fötter ska kunna sträcka ut sig
 Bord för fyra armbågar
 Fyra fötter
 Fyra underarmar
 Två grytor
 Ett bord åt er två
 Som du släpar brädor till, tvärs över en korsning
 Där jag står med min bil
 Ett bord bygger du
 Bord åt henne och bord åt dig
 Ett skitbord åt er två

Som ni sträcker ut era fötter under
 Mot varandra
 Sträcker ut mot varandra
 Bord som allt är sagt under och vid
 Ett sådant bord ett bord för två
 Som brädor släpas för, tvärs över en korsning
 Förbi mig
 Bygger du ett bord
 Som jag trampar alla på tårna under
 Ett bord där jag inte är något samtalsämne längre
 Ett sådant bord bygger du åt henne
 Så länge hon sträcker ut sina fötter under det
 Äter hon
 det du ställer på bordet
 som du bygger
 vars brädor du släpar
 förbi mig
 i strålkastarljuset
 gick du förbi med brädor till ett bord
 jag önskar
 du byggde ett åt...

Så rörd det gör mig.
 Att hon kommer att handskas varsamt. Med det här året. Som hon
 inte får. Inte utbetalt i förskott och inte. I efterhand.
 Eftersom det inte längre finns på lager. Tillgängligt på tidslagret.
 Eftersom han nu redan. Sedan några månader. Nästan ett år. Är död.
 Inte längre här.
 Kanske alls inga. Skjortor som hänger. Längre i skåpen.
 Eftersom hon har. Städade ur allt. Och delat ut till nakna. Eller
 Röda Korset. Eftersom lukten. Av hans sista dagar. Fortfarande.
 Sitter kvar i rummet.
 Och när hon. Seglat över pappershavet i varje låda.
 Hittar hon bara fler. Orsaker att gråta. Många dagar senare.
 Det hade han inte. Uppskattat.
 Eller hade han gillat det. Gråtandet över honom.
 Trots allt var han också bara en man. Hon gråter ord över honom.
 Som till och med får mig. Att gråta.
 Trots allt var han en stor man. För den lilla dikten.
 Med humor.
 Det gör ju mest ont. Att inte längre kunna tala och skratta.
 Tillsammans. För det fanns ju även goda tider.
 Då kärleken. Verkligen såg ut som kärlek.

Som: idag behöver du inte stiga upp. Jag går ut tidigt med hunden.
 Som: idag ser du riktigt bra ut.
 Som: jag älskar dig. du luktar gott. Lagar god mat. Älskar mig bra.
 Med dig är det som efter många år. Fortfarande bra.
 Förtrolighet är bra.
 Varför stannar du egentligen hos mig?
 Jag är ju mopsmannen. Du den mörka nattfjärilen.
 Av din sort finns det inga kvar. Kärlek är som att stänga in den
 andre i garderoben. Tills lösensumman skjuts in under dörren.
 Jag ska handskas varsamt med mitt. Icke-år.
 Skriver hon som ett löfte. Med bläckblodflöde ur järnkil.
 Nu används köket knappt. Det trodde han aldrig.
 Men kvinnor skulle aldrig laga mat så regelbundet. Bara åt sig
 själva. Hon är sig själv nog.
 Ibland gnager hon på en brödkant. På fingrarna.
 På sina fingertoppar.
 Jag kan se henne. Som om jag stirrade in genom köksfönstret.
 Från grannhuset.
 Jag ser henne skriva på översvämmade. Skrivbord.
 Där ingen längre vet. Var hans börjar. Hennes upphör.
 Papprena har lagt sig över allt. Täckt över. Torrlagt varje sår.
 Hur ofta hade han inte skrikit åt henne.
 Om hennes hår. Hennes verser. Hennes dumhet.
 Fulhet. Bara så där.
 Men hon stängde aldrig någonsin dörren. För honom.
 Inte efter honom.
 När han kom till henne. Från sin våning. Gick från henne.
 Tillbaka in i sitt hål.
 Hon sa alltid till sig själv. Att han älskar henne. Och egentligen

inte kan annat. Det finns det där gamla fotografiet. På honom som
 barn. Hans mamma och nallebjörnen. Alla står på knä i hans sovrum
 och ber till Jesus. Mamman sa alltid. Att det är viktigt. I livet. Senare
 inför döden.

Nu sitter hon där och. Kryper in mellan raderna i dikterna.
 Som han skrev. När han gick hem från hennes våning.
 Där i hans språks innerlighet. Är det varmt och normalt.
 Och inte så förbannat fåordigt. Hon vet hur mycket. Lyriskt jag
 han är. Och hur mycket uttalat Du hon är. Och hur mycket ironi
 Ernst och erinran innebär. Hon vet så mycket.
 Och han kallade henne dum ibland.
 Hon säger av hjälplöshet.
 Ibland är män ena riktiga stackare. Med sitt språk. Sina genitalier.
 Som de måste skjuta in i kvinnorna. För att känna.
 Att de fortfarande finns. Och kan sätta igång något.
 Även sina ord skjuter de. Egentligen bara in. Sedan måste huvudet
 arbeta. Röra sig.
 Minnet är fortfarande färskt. I badrummet.
 Där han klämde ut alla tuber på mitten. Och alla fortfarande är
 halvfulla. Han är fortfarande kvar där.
 Intalar hon sig.
 Därför blir de liggande ett tag till.
 Alla frågar efter honom.
 Ibland kommer det till och med fortfarande brev. Till honom. Till
 hennes adress.
 Varför skriver de då inte. Jandl.
 Mår ni inte bra. Är ni intresserad av ett symposium om.
 Språkexperiment.
 Då tänker hon igen. Hon drömmer. Om honom. Lyssnar. Känner

igen honom. På de tungt flämtande stegen i trappan. Faktiskt möjligt. Som barn var han ju så troende.

Hon skriver sitt namn. Med läppstift.

Som hon aldrig målat sig med. På badrumsspeglens.

Och på den i tamburen. Så att hon. När hon träffar grönsakshandlaren kan säga. Att hon är M och utan partner. Och i själva verket som en hund. Som efter många år lyssnar. Efter den andras steg. I huset.

Om han ändå hade lämnat efter sig. Lite oväsen.

Lugnet gör henne spyfärdig.

Hon är så utlämnad åt det.

Naken och utan smink.

Så som han. Alltid tyckte bäst om henne.

Ett. Ja. Du med dina flåtor. Alltid burna. Över axlarna. Valkyria. Två. Jag har din hund. I mitt våld. I mitt skåp. Det finns bara. Dåligheter. Kvar i världen. Kan jag. Rå för det. Rå på. Inget kan man. Tre. Göra. Vid källartrappans slut. Står en man. Svingar en yxa. Som en klockpendel. Hur låter det nu igen. Tick. Tack. Berättar om att mura in. Du tänker. Såna saker. Måste du lägga på minnet. Kommer kanske inte. Tillbaka. Fyra. Notera allt. Rista in i huden. Och förundras. Över varför det. Bara nöts bort. Med åren. Därför tjänar. Ingen. På att anteckna. Inte ens den. Som är dålig på att hitta. I ord. Sammanhang. Fem. Jag bakar idag. Jag brygger imorn. I övermorgon. Slår jag. In din skalle. När du sover. Så att jag. Inte måste se. De små fegisarna brista. I din iris. Säger han. Förtiger han. Egentligen. Inte heller. Jaså. För såna neuroser. Kan vi inte förmå oss. Att känna. Kräva. Någon förståelse. Min hund är försvunnen. Sex. Återfunnen. Idag klockan åtta. På morgonen. Ensam och helt. Blodlös. Då finns det inget att göra mer. För alla inblandade. Är det en skam. Mer eller mindre. Så ung. Sju. Säger de. Känner ni Shine. Geoffrey Shine. Ska ha varit rätt bra. På piano. Tills allt blev. Igenkleggat i hjärnan på honom. Verkligen synd. Tycker ni att det är. Överdrivet. Att säga. Att hundar har en själ. Bara för att de ständigt. Har dålig andedräkt och inte. Kan. Göra något. Åt

det. Hundar borde röka mer. Äsch, egentligen. Borde vi alla göra lumpen. För att se. Hur det är där. Och på andra platser. Och hur det är. Att lära sig. Oviktiga grejer. Och att drunkna. I långtråkigheten. Och det med känslan av. Statsansvar. Ansvar för staten. Eller från staten. För en själv. Fint. Det gör mig riktigt glad. Åtta. Åtta små negrer. Går på gatorna. Tills de krossas mot väggarna. Och sedan. På kvällarna. Ni har hört nyheterna. Minorna man trampade på. Åter igen döda. Vid utlänningsjakten. Halalihallå. God jaktlycka. Diana med silverpilbågen och silver. Pilen. Mitt i hjärtat. Amors revir. Din mångalning. Nio. Och alltid stolt över det. Snart. Tio. Och jag måste gå. Utan sällskap. Nej. Jag vill inte ha dig i min närhet. Gå din väg. Din Sov. Mus. Lägg dig i din mugg. Din gamla rätta. Herdestunder bland. Vargar och andra. Fyrbenta. Varför alltid Alice. Äckligt bagage. Mord. Luktat surt. Kom jag på när jag. Var åtta eller. Elva. Men låt nu inte huvudet. Hänga. Dingla. Så där nära avsatsen. Orienteringssvårigheter. Är väl helt naturligt. När man. Avskedas av de nya ägarna. Jag förstår. Ska låta dig gå. Jag ska. Hjälpa dig. Vrida om. Halsen på dig. Hålla huvudet under vatten. Pressa simblåsan ut ur fiskroppen. Med kaviaren. Sy ihop den igen. Inte alls. Så illa. Fiskens värde. Är okränkbart. Din drummel. Din hund gnyr. Jag kräver. En lösensumma. Men en ordentlig sådan. Inte något som du. Snor åt dig från. En buske. Jag vill inte. Alltid bli avspisad. Spåra ur. Eschede. Susie har förlorat sin mor. Susies pappa. Hans fru. Hunden. Hans matte. Tolv.

*Mia, ta med dig nåt åt mig,
när du kommer tillbaka*

Ta med dig ett hjärta åt mig. Ett litet hjärta. För det rätta stället. För att stilla blodet hos det som sprungit läck. Ta med en byggsten, en kemilåda. En splitterbomb. Ta med en avsikt och en vilja och kanske en önskan. Ta med ett Kom-ska mamma-blåsa i en liten flaska. Sug in mig med ett vakuum. Bom fillibom. Bom fillibom. Sug in mig med ett vakuum.

Mia, ta med dig nåt åt mig, när du kommer tillbaka, om du kommer tillbaka. Låt mig här få vara. Din väska i Berlin, den ros som regnat för dig, din Lugosi-kista. Låt mig här få vara vad du vill, ville av mig. Låt mig.

Under det ögonblick då allt som var ljus slocknade, alla flaskor poppade, allt drog förbi som korsdrag. Låt mig få vänta i ditt tuggummi-papper, tryckt intill gummi-massan. Ta med dig ett litet cigarettfilter. Ett litet papper. Linda in mig en liten stund i din cigarett, du mörka flicka.

Att slottshundsyyyyyyyyyyyyyyyla för dem som stannat hemma. Som ett marsvin frågar jag dig om id-ag och gräs-änklingen som du lämnar åt mig. Vars sår jag slickar. Vars virvlar jag måste lösa upp, så att de kan bli trappsteg på stegen igen. Den arma karln kan inte längre tänka sedan du sa inte idag och inte heller imorgon.

Ärligt talat inte mer alls. Amen. Att älska var som att spärras in i en garderob och vänta på en lösensumma. Att älska är som att känna på vallmofrönas inbuktningar med tungan. Som att åka trampbåt med He-Man och She-Ra och ramma Skeletors båt. Som att dra fram försiktigt med små marsvinsben och förorsaka ett kuttrande. Suga på sura tefat. När vi kastade oss över Polen på kvällarna, över dess trakter och historier. Var Mias mormor också nära mig. I den lilla björkdungen lägger jag ofta mitt hjärta i ett gökhål. Mia i Berlin. Kommer antagligen att jonglera, fabulera och irritera med sin zigenarblick och sina spetskantade underkläder. Blir nog bra, blir nog bra. Kasta en flaskpost i Spree. Skriva papegojan Nora på den. Och för nätterna i fjärran, sela breven med stjärnskott. Låt vinden jaga dem, tills jag har flätat och kammat mig klart. Blås, blås lilla vind. Se på Fallada, som hänger där. På Brandenburger Tor. Hästhuvudet. Mia vakta en gås och skicka en fjäder från magen och en fet fjäderpenna. Om du kommer tillbaka. Jag kommer ihåg allt. Ja, mycket i alla fall.

אחא עמש לארשי הוהי וניהלא הוהי דחא. Hör nu, min älskade, att jag är härskarinnan, din enda härskarinna. Som var tvungen att låta dig gå. Som valde ut dagen då en bil skulle stå till förfogande, en människa skulle eskortera, en lunch skulle lagas i hast, en läkare skulle vara tillgänglig. En dag då solen skulle regna och regnet skulle skina, en dag, då det inte skulle spela någon roll vilken fot som först rörde vid marken. En dag. En dag som följer på en natt. En dag. På det hela taget en dag. En dag med lika många timmar som en uträkning av två gånger tolv skulle resultera i. En dag med en mittpunkt, en cesur, många ridåer, avsnitt och kulissbyten, en dag, en ansamling av ting, en kollektion av kuriosa, en dag, ett sekundsnabbt revir, en dag.

Hur du låg på bordet. Och jag sa jaaaa i Moses skrik och läkaren delade havets vattenmassor för mig och fyllde en spruta, och jag tänkte nej och grät nej och menade nej och var nej och nej och nej. Den dagen, som var din sista och min sista med dig och som var min första utan dig och min dag och snart inte längre skulle vara din och min och din och jag var en tjuv som tog dina dagar ifrån dig och läkaren var en tjuv som tog dig från mig.

Pappa körde mamma och skoveln i bakluckan till trädet. Du låg insvept i filter, precis som Jesusbarnet, i all din tyngd utan suckar,

utan dagar, för jag hade stulit alla dagar ifrån dig. Pappa grävde och grävde och förstörde lindens rötter och fick trädet som du skulle och ville och borde vilja ligga under att vackla och mamma bar dig varsamt som en fjäder, en kudde av fjädrar, en värld av fjädrar, en liten sol av fjädrar, en liten måne av fjädrar och aska och sten till graven som du skulle sänkas ned i, klädd i den franska klänningen som täckte dina röda och svarta ränder. Här ska du vila, medan vi bleker ställena i soffan, under köksbänken, på mattan bredvid elementet, solljusfläcken på halmmattan under fönstret, så att de alltid ska vara dina och du känner igen dem när du kommer tillbaka. På den yttersta dagen, strax efter Messias hund, för jag är säker på att han hade en.

Har nästan trampat rakt in i redan. Foten. Asfalten. Skiten. Det utsuddade spåret efter den jättestora palmkrukan. På hörnet.

Mellan den femtonde och femte gatan. Ett kvarter från kontoret. Det droppar vatten uppifrån. Där någon har ett kallt rum. Med väggar. Som transparent. Transporterar oljudet.

Så fungerar det nämligen.

Så smyger sig staden in i din lägenhet.

In under skon. In i handen. Som har gått omkring på bussen.

In mot jeansbaken. Som har suttit i the subway.

Där mannen lämnade plats. Åt dig.

Kanske eftersom han förväntade sig något.

Vem vet.

Här vill alla ha något. Av en. Av allt.

Varje dag. Också den dagen.

När tornen föll.

Till och med då ville alla ha något. Dammet och röken.

Drog över staden. Först Brooklyn. Där spelade det knappt någon roll.

Dagen därpå Manhattan.

Då hade man fått nog. Det mumlades om gas.

Från Houston. Ingen trafik. Inga cigaretter.

Bara hjältar. Hjältezonen.

Man vänder kappan efter vinden. Ser hur lustigt den vänder sig i vinden.

Och med den vändningen kommer kriget.

Och även det tittar man på. Hur lustigt det vänder sig.

Härifrån. Ser resten av världen ut. Som leksaker.

Man känner inte till den ursprungliga storleken.

Då faller mina förebråelser ned i ett miniatyrlandskap.

Mikroskopiskt små blir mina kommentarer.

Supertyst blir världen här. Tyst. Tyst faller tjäran.

Som smälter partikel för partikel. I solen.

Som än en gång skiner innan snön faller.

På så sätt får varje stadsdel ta del av staden.

Från den sydligaste till den nordligaste punkten.

Fördelar sig staden över sig själv.

På gatorna. Är det lugnt. Man lyssnar. In i oväsendet.

För mellan kvarteren slår vågorna snart höga.

Himlen iakttar man. Med ena ögat slutet.

Men säg nåt om natten då

Men säg nåt om natten då, den här natten med stjärnorna och stenarna på marken på höjden under himlen, där månen har lagt sig med ansiktet i händerna, du säger ju ingenting alls om den vackra natten, den här natten, som är prydd av nejlikor, täckt av rosor, du säger över- huvudtaget för sällan någonting, kunde väl ändå säga nåt, säga, säga nåt om natten, framförallt om den här natten, framför allt den här, kunde du väl, kunde, kunde väl säga nåt om stjärnorna, om stenarna, månskenet över höjden, om havet, om stormen, DET ÄR JU BARA VIND, där ser du, du kan ju säga något, något om stormen, som inte är någon storm, UTAN BARA VIND, om stormVINDEN, som rufsar till mig helt, du säger ingenting alls om mig och min rufsighet, säger ingenting alls så tillrufsad är jag av dig, så rufsig, du säger aldrig något om rufsighet, om att vara rufsig av stormen, AV VINDEN, ja det har du rätt i, AV VINDEN, rufsig, så stormigt, AV VINDEN, vara rufsig, du säger heller inget passande alls om natten och stjärnorna över huvudena och om fötterna mot stenarna, VACKERT, ser du, tycker du också det, ser du, tycker du också det, jag visste det, tycker att du också skulle kunna säga det, eftersom det ju är VACKERT, visste jag ju att du skulle tycka, så VACKER, den här natten som du kallar VACKER, du är en diktare, en diktare är du en diktare, tycker du inte det, en diktare tycker jag att du är, en fantastisk DIKTARE,

ja, en DIKTARE, säg nåt om natten, nåt om stormen, om rufsighet i stormen, om att vara VACKER, i VINDEN, den här stormen, den här natten i stormen på höjden, där månskenet, nåja det vet du väl, det vet du, DET VET JAG VÄL, ser du, jag visste, att du visste det och jag visste att du vet, för vi är ju helt överens här på höjden om natten, natten på höjden, som är så VACKER.

Jag har sytt in diamanter i din kjolsöm, så att du kan köpa bröd
 Jag har lagt gosedjuret i ryggsäcken och en burk marmelad, men
 psst
 Jag har rullat dina underkjolar under lakanet, packa upp dem
 måste du snabbt
 Jag har stoppat papprena längst ned i din väska,
 så att inte ja, du vet
 Jag har broderat lite pengar i kappan, du kan ju kanske
 Jag har morfars klocka i vasen vid fönstret, de ska inte få fördröja
 dig
 Jag har lagt en penna i det här kuvertet och ett brev till morbror,
 ge honom det
 Jag har sprättat bort stjärnan från jackan, det är bättre så
 Det verkar som om jag stängt till alla dörrar, nu finns det inga rum
 längre
 Jag har skickat iväg alla barnen, nu finns det inga längre
 Jag har bränt upp alla stjärnor, nu är varje natt svart
 Det verkar som om jag har uttalat alla råd, nu har jag inga fler
 Jag har sytt in diamanter i din kjolsöm,
 men pssst